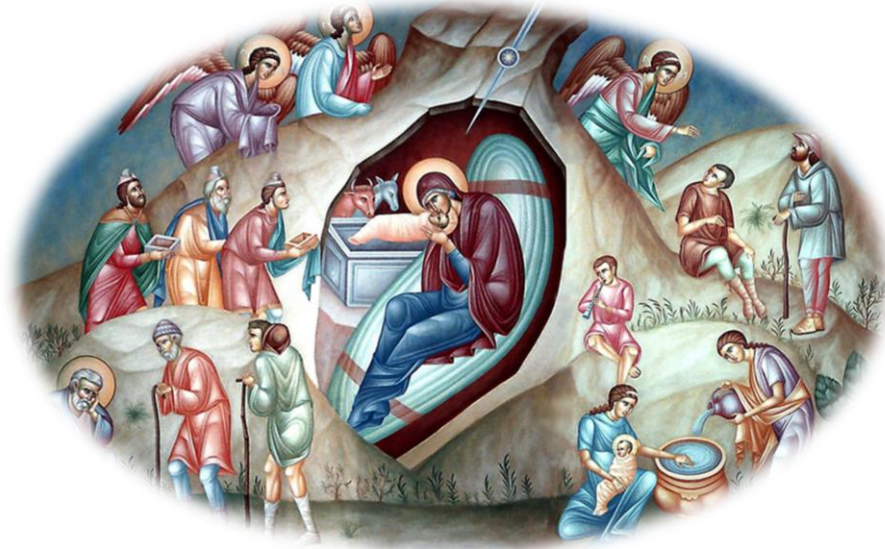

ⲐⲚⲔⲐⲛⲦⲟⲥ
ⲬⲘⲠⲓⲦⲓ ⲐⲚⲐⲨ ⲘⲒⲦⲠⲠⲟⲗⲓⲦⲓⲛⲦⲥ
ⲒⲛⲦⲥ ⲒⲈⲠⲘⲥ ⲘⲒⲦⲠⲠⲟⲗⲈⲞⲨⲥ
ⲒⲈⲠⲒⲦⲥⲘⲐⲨ, ⲘⲒⲒⲐⲐⲨ ⲐⲠⲐⲨⲥ ⲘⲘⲓ ⲘⲠⲘⲘⲘⲈⲠⲒⲐⲐⲨ

Ἀρ. Πρωτ.: 496

Ἐν Ἀρναίᾳ τῇ 14^η Νοεμβρίου 2019

ⲈⲒⲘⲘⲘⲘⲓⲐⲥ ⲬⲠⲒⲦⲓⲐⲨⲐⲒⲒⲛⲞⲨ

(Υπ' ἀριθμ. 6)

Πρός
Τόν Ἱερό Κλῆρο,
Τίς Μοναστικές Ἀδελφότητες
καί τόν φιλόχριστο Λαό τῆς καθ' Ἡμᾶς Θεοσώστου Μητροπόλεως

Ἀδελφοί μου καί τέκνα μου ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἀπό τό δειλινό τῆς πτώσεως τῶν Πρωτοπλάστων, ἡ μαρτυρική καί πολυώδυνη πορεία τοῦ ἀνθρώπου μέσα στοῦ χρόνου τῆ ροῆ καί τῆς Ἱστορίας τό πέρασμα, σημαδεύεται ἔντονα ἀπό τόν θεϊκό λόγο. «Καί ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σοῦ, καί ἀνά μέσον τῆς γυναικός· καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σου τηρήσει κεφαλὴν καί σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν», «θά στήσω ἔχθρα, εἶπε ὁ Θεός στόν διάβολο, μεταξύ σοῦ καί τῆς γυναικός καί μεταξύ τῶν ἀπογόνων σου καί τῶν ἀπογόνων της· αὐτός θά σέ κτυπήσῃ στήν κεφαλὴ

καί σύ θά τοῦ κτυπήσης τήν πτέρνα!» (Γεν. γ', 15). Καί νά σήμερα, μπροστά στῆς Βηθλεέμ τό σπήλαιο, σταματάει ἡ Ἱστορία μαζί μέ τούς ποιμένες καί τούς ἀγγέλους καί ὑποκλίνεται εὐλαβικά, γιά νά καταγράψῃ στίς δέλτους τῆς μιά λέξης: «**Ἐμμανουήλ**» καί νά βεβαιώσῃ ἀδιάψευστα τόν ἄνθρωπο, ὅτι ὁ πόθος του γιά λύτρωση βρίσκει τήν πλήρωσή του, ἀφοῦ τό πρωτοευαγγέλιο-ὑπόσχεση Θεοῦ, ἐκπληρώνεται καί «**Χριστός ἐπί γῆς φαίνεται καί ἀνθρώποις συναναστρέφεται**».

Κρατώντας καί μεῖς αὐτή τή σωτήρια ἀλήθεια, σά στημόνι καί ρότα τῆς ζωῆς, ἀφήνουμε τήν καρδιά μας μέσα ἀπό ἕνα πανευφρόσυνο καί παγκόσμιο καί οἰκουμενικό σκίρτημα νά εὐαγγελισθῇ τό μέγα μήνυμα. «**Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν**», «Ὁ Λόγος ἔγινε σάρκα, ἔγινε ἄνθρωπος καί ἔχοντας ὡς σκηνή καί ὡς ναό ἅγιο τήν ἀνθρώπινη φύση, παρέμεινε μέ πολλή οικειότητα μεταξύ μας σάν ἕνας ἀπό ἐμαῶς» (Ἰω. α', 14) καί νά βεβαιώσῃ μαζί μέ τόν Μέγα Ἀθανάσιο, ὅτι «**Χριστός ἐνηθρώπησε, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν**», «ὁ Χριστός γίνηκε ἄνθρωπος, γιά νά πορευθοῦμε ἐμεῖς στή θέωση!».

Ἀδελφοί μου, ἀλήθεια! Ἕνας οὐρανός σήμερα χαμηλώνει καί σμίγει μέ τή γῆ, ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος κι ὁ ἄνθρωπος γίνεται τοῦ οὐρανοῦ κομμάτι.

«**Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, ἵνα τόν ἄνθρωπον Θεόν ἀπεργάσηται**», «Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ γίνεται σάρκα, γιά νά γεννήσῃ τόν ἄνθρωπο Θεό, γιά νά πλάσῃ τόν ἄνθρωπο Θεό!». Σ' αὐτή τή μεγαλειώδη ἀλήθεια περικλείεται ὁ βασικός σκοπός τῆς θείας Σαρκώσεως. Αὐτό εἶναι τό πῖο λαμπρό Εὐαγγέλιο, πού εἶχε νά δώσῃ ὁ οὐρανός στή γῆ, ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο. Ἐκτός ἀπό αὐτό τό οὐράνιο μήνυμα, ἄλλος εὐαγγελισμός δέν ὑπάρχει γιά μᾶς, οὔτε σ' αὐτόν, οὔτε στόν ἄλλο κόσμο. Σ' αὐτό τό Εὐαγγέλιο βρίσκει κανεῖς ἕναν πλοῦτο πνευματικῆς πείρας, πού τόν διώχνει ἀπ' τή ζάλη καί τή συμβατικότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς καί τόν κάνει νά ζήσῃ μιά διάσταση ἄλλη, τή διάσταση τοῦ μυστηρίου. Ὁ Θεός «**πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, ἐπτώχευσε δι' ἡμᾶς**», «ἐνῶ ἦταν πλούσιος καί γεμάτος ἀπό ἄπειρο ἔλεος, φόρεσε τή φτωχή ἀνθρώπινη φύση κι ἔγινε ἄνθρωπος φτωχός γιά χάρι μας» (βλ. καί Β' Κορ. η', 9)! Αὐτή ἡ ἀνείπωτη θεία «**κένωση**», τό σμίκρμα πρὸς καιρόν τῆς δόξης καί τοῦ μεγαλείου τῆς Θεότητός Του, τό ὅτι ἔλαβε μορφή δούλου κι ἔγινε ὅμοιος μέ τούς ἀνθρώπους (βλ. Φιλ. β', 7-8), εἶναι πού θαμπώνει τόν νοῦ καί τή διάνοια τοῦ πεζοῦ ἀνθρώπου καί τόν κάνει μέ δέος περισσό ν' ἀναρωτιέται ἀνήμερα τά Χριστοῦγεννα μαζί μέ τόν θεῖο ὑμνωδὸ: «**Ὁ Ἀχώρητος παντί, πῶς ἐχωρήθη ἐν γαστρί; ὁ ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, πῶς ἐν ἀγκάλαις τῆς μητρός;**», «Ὁ Θεός πού δέν Τόν χωρᾶνε τά σύμπαντα ὀλάκερα, πῶς χώρεσε καί κατοίκησε στή γαστέρα τῆς μητέρας Του; Αὐτός πού βρισκόταν στοὺς ἀγιοτριαδικούς κόλπους τοῦ Θεοῦ Πατρὸς, πῶς χώρεσε

στην ἀγκάλη τῆς Μητέρας Του Μαρίας τῆς Παρθένου;». Ποιός μπορεί νά ξεπεράσει τό μέγεθος αὐτῆς τῆς σκέψεως; Ἀλλά καί ποιός τολμᾷ τό θαῦμα ν' ἀρνηθῆ καί τῆς ἀλήθειας τή φωνή νά φιμώση ἢ νά νεκρώση; Αὐτό τά ἀπύθμενο βάθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πού γίνεται φτωχός καί ξένος, γιά νά προσδώσει στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου οὐράνια σημασιολογία καί μέγεθος καί κῦρος ἀθανασίας, ζητάει μεγάλη πίστη ἀπ' τόν ἄνθρωπο γιά “μερική” φυσικά κατανόησή Του. Ἀλλά χρειάζεται καί κάτι ἄλλο. Καθαρότητα ψυχῆς κι ἐτοιμασία ἐσώψυχη γιά δοχή τοῦ Θεοῦ Λυτρωτῆ. Ἐτοιμασία τῆς καρδιάς γιά νά γίνῃ φάτνη, ἀφοῦ γιά τόν καθένα ἀπό μᾶς «**Σήμερον ὁ Χριστός ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου**». Αὐτό τό ἀέναο καί τόσο ψηλαφητό “Σήμερον” ἡ Ὁρθοδοξία ἀείποτε ἐορτάζει καί βιώνει...

Γιά κάθε ἄνθρωπο, ὑπάρχει μιά καινούργια γέννηση τοῦ Χριστοῦ μέσα του.

Γι' αὐτόν τόν λόγο, ἡ βαθύτερη κατανόηση τοῦ Μυστηρίου τῆς Σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ εἶναι τοῦτο. Τό νά καταλάβουμε, ὅτι ἡ Σάρκωση τοῦ Λόγου ἔγινε δική μας θέωση, ἡ κένωσή Του δική μας πλήρωση καί ἡ φτώχεια Του δικός μας πλουτισμός. Πάγκοινα ὀφείλει νά ἀκροασθῆ αὐτό τό μήνυμα ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα, πού τόσα ἔχει καί πλεῖστα τῆς λείπουν...

Ἀδελφοί, ὅσονδήποτε κι ἂν προάγεται ἡ ἀνθρωπότητα στήν τεχνολογία καί στήν Ἐπιστήμη, θά παραμείνῃ πνευματικά ἐγκλωβισμένη, κούφια κι ἀνάπηρη, ἂν δέν πλησιάσει τόν σαρκωθέντα Λυτρωτή. Καί παρ' ὅλα τά ἐπιτεύγματά της, θά βασανίζεται μέσα στή δίνη τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων ἰδεολογιῶν καί θά τυραννιέται ἀπ' τά “μεγαλεῖα” τῶν “θεωριῶν”, χωρίς τήν ἐλπίδα καί τήν παρηγοριά ἑνός λυτρωτικοῦ σημείου.

Γι' ὅλα αὐτά ἡ ἡμέρα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι γιορτή θαυμαστή, καί γιά τό Μεγαλεῖο της, καί γιά τό μυστήριό της καί γιά τό νόημά της. Γιορτάζουμε Χριστούγεννα κι ὁμολογοῦμε στή σύγχρονη ἀνθρωπότητα «**ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἢ σωτηρία, εἰ μή ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ...**», «...δέν εἶναι δυνατόν μέ κάποιον ἄλλον νά πετύχουμε τή σωτηρία, παρά μονάχα μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ...» (Πράξ. δ', 12) ... Γιορτάζουμε Χριστούγεννα καί μαρτυροῦμε τό ἀληθινό νόημα καί τόν λόγο τῆς ἀνθρώπινης σκέψεως, τῆς ἀνθρώπινης αἰσθήσεως, τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Μέ τή σάρκωση τοῦ Χριστοῦ δόθηκε ἡ ἀποκάλυψη τόσο τοῦ μυστηρίου τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, ὅσο καί τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀνθρώπου. Γιά τοῦτο καί πανηγυρίζουμε κρατώντας τοῦ Χριστοῦ μας τά σπάργανα σάν ἐλπίδα σ' ἕναν κόσμον πού βαδίζει «**ὡς ἐλπίδα μή ἔχων**». Γι' αὐτό μαζί μέ τούς ἀγγέλους δοξολογοῦμε καί μαζί μέ τούς ποιμένες προσκυνοῦμε Χριστόν, τέλειον Θεό καί τέλειον ἄνθρωπο. Ἀλλά καί γι' αὐτό ἀποκαλυπτόμεθα μπροστά στόν ἄνθρωπο κι ἀγαπᾶμε τόν ἄνθρωπο, ὅποιος κι ἂν

εἶναι καὶ ὅπως εἶναι. Γιατί ἀνήκει στὸν Θεό. Μᾶς εἶναι ἀγαπητὴ ἡ ψυχὴ του, γιατί ἓνας Θεός σήμερα τὴ σώζει!

Ἀδελφοί μου, μέ τὴ γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἦλθε ὅλη ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ κοντά μας, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ ἔλεός Του. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο ὅλοι ἐμεῖς πού νοσταλγοῦμε καὶ τὴ δική μας σωτηρία καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου τὴν εἰρήνη καὶ τὴ λύτρωση ἀπ' τὸν ὠκεανὸ τῆς σύγχρονης ἀπελπισίας, μέσα σ' ἓνα κλίμα πνευματικῆς κι ἀνείπωτης χαρᾶς χαιρετίζουμε ὅλα τὰ ὄντα καὶ τὴν κτίση ὀλάκερη μέ τὸν οὐράνιο χαιρετισμό: **Χριστὸς ἐγεννήθη!** Κι ἀπ' τὰ ἔγκατα τοῦ κόσμου παίρνουμε τὴν ἀπάντηση: **Ἀληθῶς ἐγεννήθη!**

Αὐτὸ τὰ τραγοῦδι θαρρῶ μέ ὠθεῖ μαζί σας νά πῶ μέ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου τὴ γραφίδα: «Ἄφοῦ λοιπὸν ὅλοι χορεύουν ἀπὸ χαρά, θέλω κι ἐγὼ νά σκιρτήσω, θέλω νά χορέψω, θέλω νά πανηγυρίσω. Καὶ χορεύω, ὄχι παίζοντας κιθάρα, μήτε παίζοντας αὐλό, οὔτε κρατώντας ἀναμμένες λαμπάδες, ἀλλὰ ἀντὶ γιὰ μουσικὰ ὄργανα κρατώντας τὰ σπάργανα τοῦ Χριστοῦ. Γιατί αὐτὰ εἶναι ἡ ἐλπίδα μου, αὐτὰ εἶναι ἡ ζωὴ μου, αὐτὰ εἶναι ἡ σωτηρία μου, αὐτὰ ὁ αὐλὸς μου, αὐτὰ ἡ κιθάρα μου. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ἔρχομαι κρατώντας τα, γιὰ νά πάρω δύναμη ἀπὸ τὴ δύναμή τους καὶ νά μιλήσω καὶ νά ψάλλω μαζί μέ τούς ἀγγέλους **“Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ”**, καὶ μαζί μέ τούς ποιμένες **“Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία”**»! (Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, Λόγος εἰς τὸ γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, P.G. 56).

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 2019

Μέ ἄπειρες χριστοπόθητες εὐχές
Ὁ Ἐπίσκοπος καὶ πνευματικὸς σας πατέρας

Ἱερισσοῦ *Δεσφίνης*

Ὁ Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὄρους καὶ Ἀρδαμερίου

ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Σημείωσις: Νά ἀναγνωσθῇ ἐπ' Ἐκκλησίαις κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων, μετὰ τὸ **“Κοινωνικόν”**.